

GINETTE WIEN

Af Hans Petersen

Der er storhed og stræben over Ginette Wiens udsigt. To af byens bedst kendte tårne, Dom-kirkens og Vor Frue Kirkes, er naboer og dominerer blikket ud over byen fra fjerdelslejligheden i Klostergade.

Altanen er en vigtig del af Ginette Wiens daglige liv i hjertet af Århus. Hendes egne sjove figurer præger den sammen med blomster og planter. Og dyr. Ikke nogle, hun selv har anskaffet. Nej, fugle der kommer på bsøg.

Hun taler med dem. For Ginette Wien kan tale med dyr. De forstår hende, synes hun og fortæller om en måge, som er flittig gæst på stedet.

-Nogle tror vist, at jeg ikke er rigtig klog, når jeg siger det. Men han kommer her fast. Min mand siger, det er for at få mad, men jeg mener, det er for at få åndelig føde, fortæller hun. Når mågen kommer, lægger jeg tonefaldet om, og så lægger han hovedet om på siden og kigger.

Længe fodrede vi ham, men så fik vi problemer med underboen, for vores mågevens efterladenskaber havnede nedenunder hos ham. Så nu nøjes vi med den åndelige føde. Men han kommer stadig, og der er gået to-tre år med det.

Dyrene optræder i det meste af Ginette Wiens kunst: skulpturer, collager og billeder. De løjerlige figurer har lige så underfundige navne.

-Når en figur kommer ud af brændeovnen og kigger på mig, kan jeg straks se, hvad den skal hedde, siger hun. Ja, de ligner dyr, men er det faktisk ikke. De må ikke findes, og de må ikke være lavet før.

Figurerne kan være dig og mig.

Modellerne er personer, Ginette

Wien har mødt, for eksempel de mange elever, som hun underviser i kunstforståelse. På billedskoler i Rosenholm og mange andre steder i Århus Kommune sætter hun børnene ind i kunstens finesser og lader dem udfolde sig. Der er også voksne imellem eleverne, blandt andet på kunstakademiet i Vestergade.

-Dyr har jeg altid elsket, Wien og slår et grin op. : men jeg ville hellere have marsvin. Kaniner og høns er jeg også vild med. Når jeg går ind i et hønsehus, kan jeg snakke med hønsene. Jeg har det ligesådan med heste. Man kan jo godt fornemme, hvis de forstår en. Sådan var det også en af de første gange, mågen kom på besøg på altanen.

-Jeg byggede en sti af mursten, så han kunne gå til en lille afsats med mad. Jeg stakkede stenene, og han gik ud på dem for at se, om de kunne bære. Det gik ikke.

Så prøvede jeg igen og han det samme. Der gik små 20 minutter med den session.

Se, det var kommunikation, og vi fik bygget noget, som fungerede.

Caligula, kalder vi ham efter den grusomme romerske kejser. Han er en sølvmåge med den karakter-istiske røde plet på næbbet. Egentlig er han ikke en rar fugl. Han er en overlever, siger hun.

"Fyndig fugl" hedder en af hendes løjerlige figurer, og mågen har lagt både titel og krop til. Den udtrykker en vis stolthed og arrogance og at "dengang jeg var en ungfugl, da føjtede vi ikke sådan".

Et andet af hendes dyr med stofmønster på ryggen hedder "Mønsterdyr på frierfødder", et tredje "Det erotiske bæltedyr med paraden-tose".

"Fugl i forening" er en tohovedet fugl, kærestedyr, der ser på hinanden. En krop med to hoveder. Og "Stueuhytet" sørger for gruen i stuen derhjemme. "Så behøver vi ikke tænde for tv'et," som hun siger. De sjove titler er blevet en del af kunsten.

-Dyrene bliver beriget af det, synes kunstneren selv.

Figurerne laver og brænder hun i værkstedet på Marselisborg Alle, men collager og billeder laver hun derhjemme i lejligheden, som hun deler med ægteemanden Allan Skovsgaard Wien, og ja, han har taget hendes efternavn. Arbejdet foregår indimellem at hun underviser, for det tager en god del af hendes tid.

De sidste år har hun lavet mange små figurer, men hun vil gerne tilbage til de større, som hun allerede har lavet en del af for år tilbage, mange som udsmykninger for Århus Kommune. En af dem er i den kom-munale svømmehal i Spanien, andre figurer beriger Lokalcenter Hjortshøj og nogle smukt udsmykkede sten kan ses fra Jyllands Alle ved indkørslen til boligerne i Hans Schourups Gade.

-Måske har folk helt glemt, at jeg også kan lave de store, siger hun med længsel i stemmen efter at prøve igen. Men opgaverne skal selvfølgelig være der.

Interessen for kunst kom pludselig til Ginette Wien.

-Jeg gik sovende gennem livet, til jeg fyldte 22 år, fortæller

hun. Da jeg var 20, kom jeg ind på Kunsthåndværkerskolen i Kolding, og et par år efter gik det en dag op for mig, hvor meget spændende der er i livet. Og i kunsten.

-Det her er mit liv, og jeg skal bestemme, hvad det skal indeholde, kom jeg pludselig i tanke om.

De første 10 år derefter arbejdede jeg meget stramt i mine figurer, ofte 12-16 timer i døgnet. Mit værksted var på et loft i Graven i Århus, og megen tid gik med at tale med folk, som slog vejen forbi. En dag købte jeg en flaske rødvin og begyndte at pjatte og tænkte: Hvis nu det hele ikke skal være så stramt...

Og så slog jeg mig løs med helt anderledes figurer.

Nogen tid efter kom en delegation fra kommunens fritids- og kulturforvaltning på besøg og købte alt, jeg havde lavet. Sikken en aha-oplevelse, og så kendte jeg min stil.

Nu kigger jeg på, om mine ting har været sjove at lave. Hvis jeg har slebet, pudset og bandet, får en ting mindre værdi. Glæden og det lyse og lette sender jeg videre til modtagerne.

Selv er den 43-årige kunstner meget mere end det.

-Tanker er noget af det vigtigste i livet, og jeg tænker meget, siger hun. Hvis jeg har storket rundt en hel dag, kan jeg gyse over, at jeg slet ikke har nået at tænke, og jeg gør det langt mere, end de fleste forestiller sig, når de ser mine ting.

De mange børn, jeg møder, tænker også, og de spørger ofte, hvor-for ting er som de er. Med deres barn-lige spontanitet stiller de masser af spørgsmål og ofte om ting, som vi voksne spørger os selvom.

Indtryk fra en rejse til Kina i 1994 og fra et års ophold i Egypten på et statsstipendium for flere år siden inspirerer stadig Ginette Wien.

Ellers henter hun meget indefra, og når hun løber tør, tager hun på Moesgård Museum, ser på Asger Jorn og andre af Cobra-malerne eller går i zoologisk have.

-Nu er han der, siger hun pludselig, mens vi sidder i stuen og taler om planterne, figurerne og dyrene på altanen lige udenfor.

Mågen Caligula er dukket op, og hun slår over i et andet tonefald:

-Hej, kom du lige. Du får ikke noget mad. Åndelig føde, siger hun, mens mågen lytter.

-Han er Danmarks højst begavede måge, siger hun og kigger ud på den altan og den udsigt, som betyder så meget.

Vi er bymennesker, min mand og jeg. Vi vil ikke undvære ud-sigten. Jeg føler mig rig og lykkelig, når jeg går ud på altanen. Det er åndeligt berigende med så mange smukke ting at se på og tænke på historien bag Vor Frue Kirke og Domkirken.

-Min mand er ved at blive vanvittig af ringeriet, men jeg synes, det er spændende og lidt helligt. Og at bo højt sætter gang i tankerne.

Hans Petersen, født 1947. Journalist, tidligere chefredaktør på Århus Stiftstidende og mangeårigt medlem af bestyrelsen for avisens kunstforening. I bestyrelsen for Århus Kunstforening af 1847.